

Madárszárnyakon

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Annak volt egy arany hajú leánya. Egyszer a király nagyon szomorú lett. A leány azonnal észrevette, és kérdezte az apját, hogy mesélje el neki a bánatát. A király elkezdte mesélni a szomorúságát. Édes lányom, volt nékem egy szépen daloló pacsirtám. Egyszer felszállt az ablakpárkányra, és ott dalolászott. Hirtelen meglátott egy másik madarat, és utána szállt. Azóta se láttam többé. A leánya így szólt! Na jól van, édesapám, segíték én megkeresni a szépen daloló pacsirta madarát! A leány kiment a kertbe, és ott repdesett a feje fölött egy gyönyörű tarka tollú sas. Így szólt a sas, segíték én megkeresni a szépen daloló pacsirtát! A sas azt mondta a leánynak, hogy gyere, ülj fel a hátamra, és így könnyebben megtaláljuk az édesapád daloló madarát. Gyorsan felült a leány, és már repültek is, mint a szélvész. Már egy erdő felett repültek, amikor megpillantottak egy őzet, aki segítségért kiáltozott, ide-ide gyorsan, segítsetek rajtam, mert beszorult a lábam egy kő alá! A sas leszállt, és a leány kiszabadította az őzet. Megköszönte, és azt mondta, jó tett helyébe jót várj! Ezzel az őz adott neki egy levelet, és gy szólt. Ha szükséged van rám, dobd fel ezt a levelet a levegőbe, és én rögtön ott termek. A leány felült a sas hátára, és tovább repültek. Egyszer csak egy madár dalolászásra lettek figyelmesek. Az erdő közepén megpillantottak egy hatalmas tölgyfát, és onnan jött a dalolás. Odarepült a sas, és meglátta az énekes pacsirtát. A leány mondta a sasnak, hogy ez a madár az édesapja madara. Sajnos nem tudták lehozni a fáról, mert túl sok volt az ága a tölgyfának. Segítségre volt szükségük. Feldobták a levelet a levegőbe, ami elkezdett szikrát szórni. Azon nyomban ott termett az őz, és elkiáltotta magát! Legyen itt az erdő összes madara! Odaözönlöttek a madarak, és kiszabadították a dalolós pacsirtát. Elköszöntek az erdő állataitól, megköszönték, hogy segítettek. Azután felültek a sas hátára. Meg se álltak a király palotájáig. Amikor meglátta őket a király, nagyon megörült, hogy végre meglátta a dalos pacsirtáját. A leány megköszönte a sasnak a segítséget. A király pedig megjutalmazta a sast mindenféle finomsággal, és azt mondta neki, hogy maradjon a palota kertjében, ameddig csak kedve tartja. Ott repdesett gyönyörű, nagy szárnyaival az idők végeztéig.

Készítette: Garai Gina 3.b